

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juříčkové, soudce Filipa Dienstbiera a soudkyně Jiřiny Chmelové v právní věci žalobce: **Ing. L. K.**, zastoupený Mgr. Františkem Málkem, advokátem, sídlem 17. listopadu 238, Pardubice, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, sídlem Komenského nám. 125, Pardubice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2023, č. j. KrÚ 54886/2023/36/OMSŘI/Fi, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích ze dne 29. 11. 2023, č. j. 52 A 57/2023-52,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Magistrát města Pardubic (dále jen „stavební úřad“) rozhodnutím ze dne 3. 2. 2023, č. j. MmP 17489/2023, vydaným podle § 92 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), zamítl žalobcovu žádost o vydání územního rozhodnutí pro umístění stavby „*Novostavba bytového domu Sakařova III*“ na pozemcích parc. č. XA, XB a XC v kat. území P. s odůvodněním, že v průběhu územního řízení bylo vydáno závazné stanovisko dotčeného orgánu znemožňující žádosti vyhovět (§ 149 odst. 6 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád). Závazné stanovisko Magistrátu města Pardubic, odboru

hlavního architekta, jako orgánu územního plánování ze dne 14. 11. 2022, č. j. MmP 135624/2022 (dále jen „závazné stanovisko“), označilo žalobcův záměr, který měl být realizován v zastavěném území a ve stabilizované ploše, za nepřijatelný, neboť odporuje § 3 odst. 3 textové části územního plánu statutárního města Pardubic (ve stabilizovaných plochách je možná pouze dostavba stávajících proluk, případně změny využití již zkolaudovaných staveb). V případě posuzovaného záměru se nejednalo ani o dostavbu proluky, ani o změnu využití již zkolaudované stavby. Navíc by realizací záměru došlo v rozporu s § 5 odst. 5 textové části územního plánu k narušení charakteru okolní zástavby (umístění bytového domu do vnitrobloku zcela bez návaznosti na uliční čáru a nepřiměřené zahušťování lokality). Orgán územního plánování rovněž shledal posuzovaný záměr nesouladný z hlediska uplatňování cílů a úkolů územního plánování (§ 18 a § 19 stavebního zákona), neboť umístěním do zeleného vnitrobloku by byla narušena urbanistická koncepce a jednalo by se o necitlivý zásah do stávajícího prostorového uspořádání lokality.

[2] V řízení o odvolání žalobce proti rozhodnutí stavebního úřadu Krajský úřad Pardubického kraje, odbor rozvoje (jako nadřízený orgán orgánu územního plánování) závazným stanoviskem ze dne 26. 4. 2023, č. j. KrÚ31699/2023 (dále jen „potvrzující závazné stanovisko“), závazné stanovisko Magistrátu města Pardubic, odboru hlavního architekta, potvrdil. Žalovaný následně rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku žalobcem podané odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích společně s návrhem na zrušení části ustanovení § 3 odst. 3 textové části územního plánu (jako opatření obecné povahy). Krajský soud vyloučil návrh na zrušení § 3 odst. 3 územního plánu k samostatnému projednání a rozsudkem ze dne 29. 11. 2023, č. j. 52 A 59/2023-21, jej zamítl (kasační stížnost proti tomuto rozsudku Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem ze dne 20. 2. 2025, č. j. 7 As 4/2024-44). V záhlaví označeným rozsudkem pak krajský soud žalobu proti rozhodnutí žalovaného o odvolání ve věci nepovolení umístění stavby bytového domu zamítl.

[4] V odůvodnění rozsudku krajský soud neshledal důvodnou námitku nezákonnosti závazného stanoviska a potvrzujícího závazného stanoviska dotčených orgánů územního plánování. Obě závazná stanoviska dle krajského soudu obsahují zákonem požadované náležitosti, úvahy v nich obsažené jsou srozumitelné, racionální, respektují pravidla formální logiky a byly učiněny na základě dostatečných podkladů (projektová dokumentace bytového domu, katastrální mapy, ortofotosnímky, hlavní výkres územního plánu). Potvrzující závazné stanovisko také srozumitelně reagovalo na žalobcovy odvolací námitky.

[5] Krajský soud připomněl, že dle § 3 odst. 3 textové části územního plánu (které shledal v řízení vedeném pod sp. zn. 52 A 59/2023 zákonným) je ve stabilizované ploše zastavěného území možná pouze dostavba stávajících proluk, případně je možné realizovat změny využití již zkolaudovaných staveb. Posuzovaný záměr bytového domu však nespočívá ve změně využití již zkolaudovaných staveb (stavba měla být umístěna jako novostavba), ani nezastavuje stávající proluku (stavba měla být umístěna do zeleného vnitrobloku). Pozemky, na nichž měl být záměr bytového domu realizován, nejsou pozemky určenými k zástavbě domem ve stávající souvislé zástavbě, tj. v řadě pozemků, na kterých stojí domy, včetně volného nároží ulic. K výkladu pojmu proluka soud odkázal na českou technickou normu pro obytné budovy a příslušnou metodickou pomůcku Ministerstva pro místní rozvoj, jakož

pokračování

i na ustálenou judikaturu, podpůrně rovněž na definici stavební proluky obsaženou v novém stavebním zákoně č. 283/2021 Sb.

[6] K žalobní námitce směřující proti nejednotné správní praxi stran interpretace pojmu stavební proluka žalovaným krajský soud ve shodě s potvrzujícím závazným stanoviskem uvedl, že v případě žalobcem uváděných staveb (domů č. p. XD a č. p. XE na ulici B. V. v P.) se jednalo o starší výstavbu (před rokem 2018) ve vnitrobloku, avšak v místě, kde původně stála jiná budova. V případě parkovacího domu v ulici Na Hrádku v Pardubicích se pak nejednalo o zelený vnitroblok mezi bytovými domy, nýbrž o výstavbu v místě stávajícího zpevněného parkoviště (které bylo třeba odstranit), plnění doplňkovou funkci k sousedním stavbám. Krajský soud nepovažoval vyjmenované stavby za srovnatelné s žalobcovým záměrem, přičemž upozornil, že zásady předvídatelnosti či legitimního očekávání nalézají dle judikatury Nejvyššího správního soudu v těchto typech řízení pouze omezené uplatnění, a to s ohledem na jedinečnost každého záměru a lokality, jakož i povinnost posuzovat záměry individuálně. Zároveň podotkl, že vydaná závazná stanoviska posoudil jako souladná se zákonem, žalobce se tedy nemohl dovolávat dodržování případné dřívější nezákonné správní praxe.

[7] Vypořádání ostatních žalobních námitek krajský soud označil za nadbytečné, neboť pro zamítnutí žalobcovy žádosti postačoval zjištěný rozpor umístovaného záměru s § 3 odst. 3 textové části územního plánu. Vypořádal však žalobní námitky, že posuzovaným záměrem by nedošlo k narušení charakteru okolní zástavby.

II. Kasační stížnost

[8] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. V ní v úvodu vznesl výhradu k postupu krajského soudu, jímž byl k samostatnému projednání a rozhodnutí vyloučen návrh na zrušení dotčené části územního plánu. Stěžovatel zároveň konstatoval, že si je vědom závěrů Nejvyššího správního soudu, které tuto praxi akceptují, nicméně poukázal na nutnost vznášet překrývající se kasační námitky ve dvou kasačních stížnostech projednávaných rozdílnými senáty Nejvyššího správního soudu.

[9] K věci samé stěžovatel namítl, že odůvodnění krajského soudu obsažené v bodech 23 až 25 rozsudku je strohé a závěry zde obsaženými krajský soud vyprázdnil soudní ochranu jeho veřejných subjektivních práv. Dle stěžovatele měly správní orgány a krajský soud odůvodnit interpretaci pravidel obsažených v územním plánu a obhájit vhodnost zvoleného výkladu vzhledem k tomu, kde se toto pravidlo nachází, s ohledem na jeho historii a široké spektrum jeho možných adresátů. Dále měly hledat právně relevantní odlišnosti, nikoli odlišnosti nesouvisející s § 3 odst. 3 textové části územního plánu. Z těchto důvodů označil stěžovatel napadený rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný a skutkově nepodložený.

[10] Stěžovatel setrval na hodnocení, že správní orgány pružně mění své závěry stran přípustnosti jednotlivých stavebních záměrů z hlediska § 3 odst. 3 textové části územního plánu. Opětovně poukázal na bytové domy č. p. XD a č. p. XE na ulici B. V., u nichž byl dle jeho názoru pojem stavební proluka vyložen širěji (nikoli jako pozemek k zastavění v souvislé zástavbě). Nelegitimní odlišné zacházení představuje dle stěžovatele rovněž povolení umístění parkovacího domu v ulici Na Hrádku v Pardubicích ve stejném období,

kdy se stěžovatel pokoušel získat územní rozhodnutí pro vlastní stavební záměr bytového domu. Stěžovatel nesouhlasil s krajským soudem, že záměr bytového domu není s tímto záměrem skutkově srovnatelný. Namítal, že u parkovacího domu nebyla požadována jakákoli návaznost na doplnění souvislé zástavby, a podmínka, že proluka musí být prolukou mezi zastavěnými stavebními pozemky, „se zcela vytratila“. Ani argument, že parkovací dům je stavbou doplňkovou, s obsahem § 3 odst. 3 textové části územního plánu nijak nesouvisí a z ničeho nelze dovodit, že toto ustanovení se na doplňkové stavby nevztahuje. Stěžovatel považuje vlastní záměr bytového domu za doplnění stávající zástavby, neboť je umisťován do otevřeného bloku mezi pozemky zastavěné rovněž bytovými domy.

[11] Dále stěžovatel namítl, že krajský soud se jen stručně vyjádřil k potřebě systematického výkladu pojmu stavební proluka. Dle krajského soudu se § 3 odst. 3, § 5 a § 6 textové části územního plánu doplňují, nebyla však zohledněna systematika územního plánu. Krajský soud dle stěžovatele opomněl, že § 3 odst. 3 je primárně definiční ustanovení, nikoliv další regulativ. Odůvodnění rozsudku stěžovatel také vytkl, že se nedrží jedné linie, co lze za proluku považovat. Krajský soud se rovněž nevyjádřil k námitce minimálního výskytu stavebních proluk (v užším smyslu slova) ve městě coby argumentu proti restriktivnímu výkladu tohoto pojmu. Dle stěžovatele nemůže smysl a účel územního plánu směřovat k omezení stavební činnosti na minimum.

[12] Stěžovatel se neztotožnil ani s částí odůvodnění napadeného rozsudku pojednávající o rozporu záměru bytového domu s § 5 odst. 5 textové části územního plánu a nesouhlasil s vyhodnocením charakteru okolní zástavby. I v této části je dle stěžovatele rozsudek nepřezkoumatelný, neboť nereaguje na všechny námítky.

[13] Žalovaný práva vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[15] Úvodem Nejvyšší správní soud konstatuje, že napadený rozsudek krajského soudu není nepřezkoumatelný. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí může nastat z důvodu jeho nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů, což znamená např. situaci, kdy se krajský soud nevypořádal buď vůbec, anebo nedostatečně s uplatněnými žalobními body, neprovedl navržené důkazy a neodůvodnil, proč tak neučinil (tzv. opomenutý důkaz), z rozhodnutí by nebyly seznatelné jeho nosné důvody (*ratio decidendi*) nebo by tyto důvody neměly oporu v provedeném dokazování. Nic takového však Nejvyšší správní soud v projednávané věci nezjistil. Z odůvodnění napadeného rozsudku je možno bez pochybností dovodit, jaké otázky krajský soud považoval v daném případě za rozhodné, a vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež soud v napadeném rozsudku vyslovil, je zřetelná. Závěry, ke kterým krajský soud dospěl, mají oporu ve spisovém materiálu a zjištěném skutkovém stavu.

[16] Povinnost soudu řádně odůvodnit své rozhodnutí nelze pojímat tak široce, že by bylo třeba vždy vyslovit podrobnou odpověď na každý dílčí argument účastníka řízení (např. nálezy Ústavního soudu ze dne 5. 1. 2005, sp. zn. IV. ÚS 201/04, N 3/36 SbNU 19, či ze dne 30. 5. 2006, sp. zn. I. ÚS 116/05, N 108/41 SbNU 349). Dle Ústavního soudu „*není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený*

pokračování

argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, N 26/52 SbNU 247). Podobně k obsahu odůvodnění přistupuje též judikatura Nejvyššího správního soudu, např. rozsudky ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 Afs 27/2017-39, ze dne 10. 10. 2017, č. j. 7 Afs 217/2017-20, ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012-50, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013-30. Postačuje, je-li možné názor soudu na určitou otázku či námitku seznat z kontextu odůvodnění.

[17] K vhodnosti vyloučení návrhu na zrušení části územního plánu k samostatnému řízení Nejvyšší správní soud předesílá, že se touto otázkou ve své judikatuře již zabýval, což je stěžovateli s ohledem na formulaci jeho námítky známo. Postačuje proto na tomto místě odkázat na nedávné rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2023, č. j. 3 As 234/2022-29, body 21 až 25, a ze dne 2. 8. 2024, č. j. 5 As 312/2022-30, body 22 až 28, vydané ve věci stavebního záměru „bytový dům Varšavská, Pardubice“, týkající se zamítnutí žádosti o vydání územního rozhodnutí pro záměr stavby bytového domu v Pardubicích pro rozpor s § 3 odst. 3 textové části územního plánu, tedy ve věci obdobné nyní posuzovanému případu. Ačkoliv nepochybně lze nalézt argumenty proti vhodnosti vylučování návrhů na incidenční přezkum opatření obecné povahy k samostatnému projednání a rozhodnutí, dle označené judikatury nezpůsobuje tento postup sám o sobě nezákonnost rozsudků ve věci samé. Důvodem pro nezákonnost rozsudku nyní napadeného kasační stížnosti pak není ani skutečnost, že v důsledku postupu krajského soudu mohl stěžovatel subjektivně pociťovat vyšší nároky na zpracování obou kasačních stížností. Ve stěžovatelem vytýkaném procesním postupu krajského soudu tak Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozsudku.

[18] Pokud jde o věcné hodnocení, Nejvyšší správní soud připomíná, že v posuzovaném případě nedošlo k vydání územního rozhodnutí v důsledku negativního závazného stanoviska dotčeného orgánu územního plánování. Nejvyšší správní soud na tomto místě rekapituluje, že závazné stanovisko (§ 149 správního řádu) představuje kvalifikovaný podklad, který zásadním způsobem předurčuje a ovlivňuje výrok na něj navazujícího správního rozhodnutí. Správní orgán je obsahem závazného stanoviska vázán a nemůže posoudit jeho odbornou stránku ve smyslu její správnosti. Proto je nezbytné, aby obsah závazného stanoviska odpovídal požadavkům na odůvodnění správního rozhodnutí; musí obsahovat důvody, o které se opírá, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se dotčený orgán řídil při hodnocení těchto podkladů a při výkladu právních předpisů (§ 149 odst. 2 správního řádu). Současná procesní právní úprava přebírá požadavky na odůvodnění závazných stanovisek dovozované dříve judikaturou Nejvyššího správního soudu, tedy že ze závazného stanoviska musí být zřejmé, jaké skutkové okolnosti dotčený orgán státní správy posuzoval a z jakých úvah vycházel při svém odborném hodnocení. Odborné posouzení musí být srozumitelné a dostatečně odůvodněné (shodně viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2019, č. j. 1 As 375/2018-26, bod 17). Potvrzující závazné stanovisko (§ 149 odst. 7 správního řádu) pak musí přezkoumatelným způsobem reagovat na odvolací námitky směřující proti potvrzovanému závaznému stanovisku, přičemž odvolací správní orgán musí ověřit, zda nadřízený dotčený orgán na odvolací námitky řádně reagoval. Není-li závazné stanovisko přezkoumatelné, trpí vadou nepřezkoumatelnosti též rozhodnutí správního orgánu, případně následně i rozsudek krajského soudu, který takové rozhodnutí přezkoumal (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2024, č. j. 9 As 126/2022-45, bod 32, a judikatura tam

uvedená). Závazné stanovisko představuje závazný podklad ve smyslu § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[19] Krajský soud se v posuzovaném případě závazným stanoviskem i potvrzujícím závazným stanoviskem v souladu s těmito východisky zabýval a Nejvyšší správní soud v jeho závěrech nespatřuje žádné pochybení.

[20] V nyní souzené věci je mezi účastníky řízení veden spor o výklad pojmu *stavební proluka*, užitý v § 3 odst. 3 textové části územního plánu statutárního města Pardubic. Ten vymezuje současně zastavěné území obce tvořené plochami:

- *stabilizovanými*, na kterých územní plán nepředpokládá přestavbu a změnu funkčního využití ploch; *na těchto plochách je možná pouze dostavba stávajících proluk, případně změny využití již zkolaudovaných staveb.*
- *určenými k funkční přestavbě.*

[21] V posuzovaném případě je nesporné, že záměr bytového domu měl být umístěn na pozemky zastavěného území obce do stabilizované plochy, kde znění územního plánu umožňuje toliko dostavbu stavebních proluk. Žalovaný (resp. dotčené orgány územního plánování) přitom na rozdíl od stěžovatele nepovažovaly dotčený stavební záměr za dostavbu stávající stavební proluky.

[22] Krajský soud, který se při výkladu pojmu *stavební proluka* ztotožnil se správními orgány, vyložil tento pojem zcela v souladu s dosavadní judikaturou Nejvyššího správního soudu. Z řady rozsudků vykládajících tento neurčitý právní pojem lze poukázat např. na výše zmiňovaný rozsudek č. j. 5 As 312/2022-30, který se obsahem tohoto pojmu zabýval přímo ve vztahu k § 3 odst. 3 textové části územního plánu statutárního města Pardubic, a dále v něm odkazovanou prejudikaturu. Na základě ustáleného výkladu pojmu *stavební proluka* jakožto „*pozemků určených k zástavbě ve stávající souvislé zástavbě, tj. řadě pozemků, na kterých stojí domy, včetně volného nároží ulic*“ lze v souzené věci s jistotou konstatovat, že dotčený stavební záměr bytového domu nelze považovat za doplnění stávající souvislé zástavby řady domů (resp. pozemků domy zastavěných), ani nemá být umístěn na volné nároží, nejde tedy o stavbu ve stavební proluce v ustáleném smyslu toho pojmu.

[23] Na této skutečnosti nic nemění ani stěžovatelova snaha uměle rozlišovat pojem „*proluka v užším smyslu slova*“ (ve smyslu výše podané definice); a stěžovatelem vytvořený pojem „*proluka v širším smyslu slova*“ (ve smyslu jakéhokoli možného doplnění stávající zástavby), pod který se stěžovatel pokouší svůj záměr podřadit. Lze tedy shrnout, že skutečnost, že bytový dům měl být umístěn do vnitrobloku (nadto se zelení) a nikoli do bloku domů na volné místo v řadě, znemožňuje jeho posouzení jako domu ve stavební proluce. V této souvislosti lze také odkázat na nedávný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2024, č. j. 10 As 352/2022-46, body 16 až 18, ve věci *bytový dům Sakařova II, Pardubice*, v němž Nejvyšší správní soud řešil obdobný případ umístění stavebního záměru bytového domu do vnitrobloku a v němž odmítl považovat prostor vnitrobloku za stavební proluku.

[24] V rozsudku ve věci č. j. 5 As 312/2022-30 Nejvyšší správní soud taktéž vysvětlil, že stavební záměry musejí být v souladu s veškerými regulativy územního plánu, nikoli pouze s těmi, které si selektivně vyberou žadatelé o územní rozhodnutí (bod 19). Krajský

pokračování

soud tím reagoval na obdobné námitky, které stěžovatel nyní vznesl stran tvrzené nedostatečnosti systematického výkladu textové části územního plánu. Ačkoliv je § 3 odst. 3 textové části územního plánu definičním ustanovením, obsahuje rovněž závaznou regulaci citovanou výše, z níž správní orgány i krajský soud správně vycházely. Skutečnost, že stěžovatel spatřuje v údajném malém množství stavebních proluk ve městě nedostatek územního plánu, je jeho subjektivním přesvědčením. Nepředstavuje však důvod, pro který by správní orgány a následně soudy měly přistoupit k rozšiřujícímu výkladu pojmu stavební proluka, který by se tím stal pojmem bezobsažným a všeobjímajícím. Dle Nejvyššího správního soudu je naopak legitimní přístup územních samospráv, které se tímto způsobem pokouší minimalizovat zásahy do stabilizovaných ploch a stavební činnost v zastavěném území obce směřovat do ploch určených k přestavbě.

[25] Ke stěžovatelem tvrzenému legitimnímu očekávání, které mu mělo plynout z dosavadní správní praxe stavebního úřadu a orgánů územního plánování, Nejvyšší správní soud uvádí, že podle § 2 odst. 4 správního řádu *správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly* (pozn.: zvýraznění podtržením doplnil soud). Citované ustanovení představuje zakotvení zásady materiální rovnosti, která je jedním ze zdrojů legitimního očekávání. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006-132, č. 1915/2009 Sb. NSS, potvrdil, že ustálená rozhodovací praxe by měla být měněna jen v odůvodněných případech (bod 78), avšak vysvětlil, že „*správní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Takovou praxí je správní orgán vázán. Jen taková správní praxe je doplněním psaného práva a je způsobilá modifikovat pravidla obsažená v právní normě*“ (bod 81). Legitimní očekávání na straně adresátů aktů veřejné správy pak mohou zpravidla založit toliko jednání a postupy, které jsou v souladu se zákonem a v jeho mezích (*secundum et intra legem*).

[26] V nyní souzené věci se stěžovatel dovolává ochrany tvrzeného legitimního očekávání stran výkladu pojmu stavební proluka, přičemž správní praxi, kterou v žalobě i v kasační stížnosti popisuje, mají představovat dva schválené stavební záměry (bytové domy č. p. XD a č. p. XE na ulici B. V. a parkovací dům v ulici Na Hrádku).

[27] Krajský soud v napadeném rozsudku správně poznamenal, že princip ochrany legitimního očekávání, resp. zásada materiální rovnosti nemá absolutní hodnotu a může být omezena jinými zásadami, zejména zásadou zákonnosti. I pokud by tedy v obou namítaných případech správní orgány nezákonně rozhodly o umístění staveb v rozporu s územním plánem z důvodu chybného výkladu neurčitého právního pojmu stavební proluka, nepředstavovala by tato skutečnost důvod pro budoucí následování nežádoucí nezákonné správní praxe v nyní posuzované věci. V takovém případě by na věc dopadaly závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2016, č. j. 5 As 155/2015-35, č. 3444/2016 Sb. NSS, dle kterého se účastník řízení „*nemůže domáhat, aby správní orgán nadále dodržoval svoji předchozí nezákonnou správní praxi, i když nebyla relevantně napadena či jinými mechanismy uvedena do souladu se zákonem, ale může se domáhat pouze, aby správní orgán dodržoval takovou správní praxi, která se pohybuje v mezích prostoru pro uvážení, jenž je mu zákonem dán*“. Nejvyšší správní soud zároveň upozorňuje, že úkolem správních soudů bylo posoudit zákonnost vydaných správních rozhodnutí a subsumovaných závazných

stanovisek vydaných ve vztahu ke stěžovatelem žádanému stavebnímu záměru, nikoli hodnotit správnost a zákonnost jiných postupů veřejné správy v jiných správních řízeních, která nejsou předmětem tohoto soudního přezkumu. To bez podrobné znalosti skutkových okolností konkrétní věci a podkladů, na jejichž základě byla tehdejší rozhodnutí vydána, ani není možné.

[28] Krajský soud tak v napadeném rozsudku dospěl ke správnému závěru o zákonnosti vydaných správních rozhodnutí a podkladových závazných stanovisek, dle kterých je dotčený stavební záměr rozporný s čl. 3 odst. 3 textové části územního plánu, neboť se nejednalo o dostavbu stávající stavební proluky. Již z tohoto důvodu nebylo možno stěžovatelově žádosti vyhovět a územní rozhodnutí o umístění stavby vydat. Bylo proto nadbytečné, aby se Nejvyšší správní soud zabýval ostatními námitkami směřujícími proti hodnocení charakteru okolní zástavby (§ 5 odst. 5 textové části územního plánu), k čemuž se i krajský soud v napadeném rozsudku vyjadřoval toliko nad rámec rozhodovacích důvodů.

IV. Závěr a náklady řízení

[29] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[30] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce (stěžovatel) neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení se mu tudíž nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. února 2025

Mgr. Ing. Veronika Juříčková
předsedkyně senátu